

[Paul Holt.]

bestræber os for at tage roligt og sagligt paa de enkelte Forslag, vil vi ogsaa gøre det i dette Tilfælde og give Udtryk herfor ved denne anden Behandling af det nærværende Lovforslag ved at stemme mod den foreslaaede Ændring, altsaa ud fra det Synspunkt at det betyder en Forringelse af det oprindelige Forslag.

Starcke: Ved første Behandling udtalte vi fra vor Side, at vi var meget betænkelige ved at fortsætte med denne Form for Bemyndigelseslovgivning. Vi ser det derfor som et Fremskridt, at den nu kun forlænges for 2 Maaneder, men vi anser det samtidig for nødvendigt at opsætte den egentlige Realitetsforhandling, til denne Frist er forløbet.

Retsforbundet er Tilhænger af at fremme alt, hvad der kan fremme Freden mellem Nationerne, og vi ser det som det eneste virkelige Haab, at U. N.s Kræfter og Indflydelse bliver afgørende i Verdenspolitikken.

Ifølge vort Program er Retsforbundet ikke nogen „aldrig-mere-Krig-Bevægelse“, idet vi kræver et Vagtværn til Sikkerhed udadtil, men Spørgsmaalet om, hvor stor den Sikkerhed kan blive, er et Spørgsmaal om Realitetsbetragtninger over, om det er muligt at give nogen effektiv Sikkerhed, om hvorledes Indikationerne skal stilles, hvad det er, der skal gives Sikkerhed over for, og om den økonomiske Mulighed og Bærekraft er til Stede. En saadan Realitetsbetragtning kan efter mit Skøn ikke være nogen Partisag, men det er et Spørgsmaal om en Bedømmelse af de virkelige Forhold, naar de kommer frem fra Forsvarskommissionen til sin Tid. Jeg mener, at det er uheldigt, hvis man i dansk Politik for ofte gør smaa Ting til store Ting, og hele den storpolitiske Spænding, der har været om Spørgsmaalet om, hvorvidt Tjenestetiden skulde være 11 eller 9 Maaneder, synes jeg hverken at Demokratiet eller det objektive Spørgsmaal, som er til Forhandling, er tjent med.

At Det radikale Venstre dør følger en gammel politisk Linie, er loyalt, og i og for sig har der for mig været noget lidet tiltalende i, at man fra socialdemokratisk og kommunistisk Side vil bruge denne lille Sag til politiske Manøvrer i stort Format. Spørgsmaalet om de 11 og de 9 Maaneder er jo nemlig et relativt lille Spørgsmaal, selv om det økonomisk alligevel har en vis Tyngde, for hvis man regner med 20 000 Mand, som kan afkorte deres Tjenestetid i 2 Maaneder, saa drejer det sig om 40 000

Maaneder à f. Eks. 500 Kr.s Produktivitet i denne Tid. Det vil svare til et Tab for Samfundet paa 20 Mill. Kr. om Aaret, hvis Tjenestetiden er 11 Maaneder i Stedet for 9 Maaneder. Naar man samtidig regner Statens Udgift pr. Mand til 11 Kr. pr. Dag, vil det andrage ca. 13 Mill. Kr. aarlig, hvilket i alt vil give en Difference paa 33 Mill. Kr. aarlig paa et Forhold, som man ikke kan sige er egentlig afgørende, for hvis man ser paa, hvordan moderne Vaaben og moderne teknisk Effektivitet er knyttet sammen, saa er Tjenestetiden vel i alt Fald for kort, hvad enten den er 9 Maaneder eller 11 Maaneder.

Efter at Retsforbundet nu har været Centrum for Verdens Opmærksomhed i et Par Dage, i hvert Fald for Partiordførernes, saa vil vi nu sige, at saadan som Ændringsforslaget er formet, kan vi stemme for det.

Forsvarsministeren (Harald Petersen):

Jeg kan ganske henholde mig til de af den ærede Ordfører for Udvalget fremsatte Synspunkter og den saglige Redegørelse, som han har givet for det Udvalgsarbejde, der nu er afsluttet, og jeg skal derfor ikke gøre noget Forsøg paa at forstyrre den relative Idyl, der har hersket.

Jeg føler mig kun foranlediget til at bekræfte de Tilsagn, der gennem Udvalgets Betænkning er afgivet paa de forskellige Omraader, som Betænkningen befatter sig med.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, at i Bedømmelsen af de Spørgsmaal, her er rejst, er det selvfølgelig det saglige Mensyn, der paa ethvert Trin af Udviklingen maa være bestemmende, og jeg har da ogsaa saa megen Tro til os alle sammen og til vor Mulighed for at træffe Afgørelser i de Spørgsmaal, der kommer frem i Tiden, at vi alle har Raad til at give Sagligheden og det rolige Overlæg, hvad disse Faktorer paa ethvert Tidspunkt har Krav paa. Enigheden om dette, ikke mindst i Formuleringen af Betænkningens første Afsnit, konstaterer jeg derfor med Glæde.

Jeg tør endvidere sige, at det jo er godtgjort gennem alle de Forhandlinger, vi har haft, at man fra alle Sider i Rigsdagen er fuldkommen enig om, at en Bemyndigelseslov af en eller anden Karakter og omfattende Hovedparten af de Bestemmelser, som er indeholdt i 1937-Ordningen, er en praktisk Nødvendighed. Det har vist sig lige siden 1939, og det vil formentlig fortsat blive en Nødvendighed, indtil man enten naar til en fastere midlertidig Ord-